

Tôi ngồi trên bậc cửa nhìn xuống khe rừng sâu đầy nắng, nắng nhuộm vàng trên những hàng cây quanh mình tôi, một con chim bay vờn đâu trên cành mận rồi bay đi, buổi trưa im vắng lặng thê lương.

Tôi còn ở đây một ngày này nữa, mai tôi về thành phố, nơi mà cuộc sống lúc nào cũng hối hả, đầy biến động và tiếng ồn, những bí ẩn làm thế nào? Ngày mai dù sao cũng phải trở về. Ở đó, công việc, bạn bè cùng những nỗi lo âu và phiền muộn đang chờ đợi. Đôi khi ngồi nghĩ mung lung, tôi thấy thật tội nghiệp cho mình, đời sống mong manh và sống quá khó quá! Tôi nhớ chỉ cần bàn làm việc

Cả tôi, mỗi ngày tôi nghe đó với chuông thờ nơi góc bàn, tôi đọc tụng lá thư, trải lên những thư cớ... và chỉ nghe tiếng chuông báo hiệu một giờ.

"Mọi người ai cũng có một niềm buồn", tôi nói với chị tôi như vậy. Buồn vui rồi cũng qua đi, thời gian làm cho chúng ta già cỗi và mất mát. Chị tôi sống ở đây với một niềm vui, ao cá cùng những vạt ruộng quanh quẩn ở đầu nhà. Ngày xưa mẹ tôi đã bỏ đi với bao niềm nhớ nhung, cớ gì đi gầy đi ốm. Bây giờ chị tôi sống thay chị mẹ tôi ngày trước.

Khi mẹ tôi mất, chị tôi đã suy sụp mất thời gian tiếp tục những không làm sao gầy đi ốm, hàng ngày hầu như chỉ không ăn gì, người gầy hơn, gầy đi mất đi và phúc hầu như cả chị ngày nào chị còn lại da với xương trông thật thảm hại; không mất đi khuyên nào lay động được lòng cả chị, thời gian như mất đi đầu không đi... Trong buổi chiều trên đường hai chị em trở về nhà, chị tôi nghe tiếng chuông từ ngôi chùa bên kia cánh đồng vắng vẻ, chị tôi như chợt bừng tỉnh trong một cơn mê dài, chị tôi đi, chị tay nắm lấy với niềm có tiếng chuông, tôi thấy hai dòng nước mắt chị chảy dài trên gò má... Ngày hôm sau chị tôi quy y.

Nhìn những lung linh trên những tàu lá dừa, tôi nghe lòng buồn rưng rưng. Tôi sống như những ngày đã sống ở đây, như mùi hương cau, như con đường rợp bóng mát từ sáng tới chiều, như cây phát tài nở hoa nơi cổng. Và còn biết bao điều sống làm tôi nhớ!

Mẹ tôi năm đó, yên nghỉ, nhìn ra con sông như mỗi ngày hai lần nước lên nước ròng lên xuống. Ngày nào tôi về, mẹ tôi lui cui đun nước cho tôi tắm và lúc nào cũng bên rơm đun bếp đun nấu những món ăn. Bây giờ mẹ tôi năm đó, thanh thản, không còn vắng vẻ bên gì nữa với cuộc đời.

Tiếng gà gáy buổi trưa bên vườn dĩ tôi vắng vẻ, tôi nhìn dòng sông như là một thuở trước tôi còn sống, những ngày đã xa hun hút như không thời nào như nay. Hình như bây giờ tôi cao lớn, oai vệ đứng bên lan can cửa ra hiệu cho những người tham gia cuộc thi bơi lội trên sông. Cuộc thi náo nhiệt trên khoảnh sông từ bốn mươi năm trước bây giờ cũng không còn ai nhớ nữa. Chiều chiều đã được xây lại, dòng sông vắng hàng ngày chảy xuôi về biển và những người tham gia cuộc thi năm xưa cũng chẳng còn ai. Bởi tôi mất, cuộc sống thay đổi từng ngày.

Chiều xuống êm ả, tôi đi bộ chậm rãi qua cánh đồng ruộng lúa, tiếng chim nhái, côn trùng kêu râm ran trong những đám cỏ dại. Ngày mai tôi sẽ thức dậy sớm đi chuyển xe đầu tiên về thành phố.

Chị tôi bây giờ là Phúc Huệ, tôi thấy chị vui hơn, thoải mái hơn chị nói với tôi về nhân quả, về số vô thường trong cuộc sống, tôi nghe lòng ấm áp, chị tôi thay đổi cách sống mới cách không ngờ, Tôi nhớ chị "Có phải tiếng chuông chùa ngày nào đã đánh thức chị dậy, khiến chị nghĩ cho chị mới cuộc sống mới, mới lối sống đẹp hơn, êm ái hơn cũng đẹp hơn như thế này, chông gai và số phận mù phía trước?".

"Ai cũng có một nỗi buồn", có lần tôi nói với chị tôi như vậy. Nhưng đâu có sao, ngày mai trên chuyến xe trở về, nỗi buồn của tôi sẽ biến đi, có chút gì hiu hắt, như nhàn nhàn với tiếng còi của một buổi chiều.

PHẠM THANH CHÁNH NG (theo Tạp chí Văn hóa Phật giáo)

>>> [Xem tin gốc](#)